Rozhlasový scénář

Hana Hobstová

Hana Hobstová prožila život plný běžných starostí. Přesto se v jejím osudu zrcadlí dramatické dějiny dvacátého století. Všechno to začalo v době, kdy Evropu svírala nacistická okupace.

„Takže já jsem se narodila v roce 1944 v květnu. Týden před tím, než se spojenci vylodili v Normandii a začali osvobozovat Evropu. Takže jsem se narodila ve státě, který se jmenoval Protektorát Čechy a Morava.“

První krůčky udělala ve Valašském Meziříčí. Později se rodina kvůli práci tatínka, stavbyvedoucího vodních děl, přestěhovala na Slovensko.

„Ta léta v Bratislavě pro mě byla docela šťastná, protože ty Slováci jsou takový docela společenský a cítila jsem se tam moc dobře.“

Od svých dvanácti let už ale Hana žije v Praze. Vystudovala ČVUT, vdala se a celý život pracovala jako koordinátorka projektů ve firmě Vodohospodářský rozvoj a výstavba. Zdánlivě klidný, obyčejný život. Pod povrchem ale rodina nevědomky střežila jedno velké tajemství.

„Cesta z nádraží: zkřehlí, hladoví, ve tmě, rány, kopance. Nad bránou: Prací ke svobodě...Jo, to voni tam měli na těch koncentrácích – Arbeit Macht Frei – takovej prostě provokativní nápis. Poloha tábora, že teda byl oplocenej. Krycí účel tábora – pracovní tábor. A opravdový účel tábora – popravy, internace.“

Skutečné rodinné dědictví a pochopení vlastní minulosti objevila rodina až mnohem později. V denících milovaného dědečka Jiřího. Ten totiž za války prošel nejtemnějším místem lidské historie – vyhlazovacím táborem v Osvětimi. V jeho zápiscích ožívají vzpomínky na první minuty za ostnatým drátem.

„Přijetí v táboře. Od pěti hodin do deseti hodin večer – do naha. Stát na mraze – jednu hodinu v 30stupňovém mrazu. Přidělení čísla, šaty do pytlů, ukradli vše cennější, nic s sebou."

Dědeček Jiří hrůzy druhé světové války přežil. O svých zkušenostech nicméně nemluvil.

„A byl to člověk velice společenskej, velice veselej a tenhleten koncentrák teda přežil. Potom měl v rodinném albu jednu fotku, jak vypadal, když přišel z toho koncentráku, kdy vážil 38 kilo. A jak vypadal potom. Dědeček rád jedl a byl takovej statnej, byl takovej prostě typ. Jak vypadal teda když už se pak vykrmil, tak to jako byste nepoznali."

Možná právě tato silná rodinná historie způsobila, že největší hodnotu pro paní Hanu dodnes představují pevné morální zásady, vnitřní samostatnost a hluboké rodinné vazby.